

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

ทองครบ ๑๐ ตันแล้วพอ

ตั้งแต่เมื่อวันที ๑๑ เมษา ๔๕ ที่สวนแสงธรรมแล้ว หลังจากนั้นแล้วดูว่าได้ ๗๐ กว่ากิโลนะ เข้าวันนี้ได้ ๒๑ บาท ๑๘ สตางค์ เมื่อวานนี้ได้ ๓ บาท ๕ สตางค์ ไม่ขาดแหละอย่างน้อยวันละบาท ก็ของเด็กอีกเหมือนกัน วันละบาทเป็นพื้นฐานเอาไว้เลย

วันพรุ่งนี้ก็จะออกเดินทางแล้ว จะไปค้างที่ลำตะคอง ทางปากช่องคืนหนึ่ง เทศน์ตอนบ่ายวันพรุ่งนี้ ๔ โมง เรากะว่าไปถึงโน้นประมาณไม่เลยบ่ายโมง ออกจากนี้ไปถึงโคราช ผ่านโคราชแล้วก็ไปถึงลำตะคอง ก็ประมาณบ่ายโมง ยังไงก็ไม่เลยบ่ายโมง แล้วบ่าย ๔ โมงก็เทศน์ที่นั่น พอตื่นเช้าวันหลังฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินทางต่อไปสวนแสงธรรม ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งวันจวนเข้าพรรษาจึงได้กลับมา ขึ้น ๑๔ คำ นั่นเอง พอขึ้น ๑๕ คำก็วันเพ็ญ จวนเข้าพรรษา เป็น ๒๒-๒๓ วัน

เวลานี้ทองคำเราก็ได้ถึง ๕ ตันกับ ๑๓๖ กิโลแล้ว ที่ว่า ๑๐ ตันเวลานี้ยังขาดไม่ถึง ๕ ตัน ลดลงไปเรื่อย ๆ เราจะพยายามให้ได้ ๑๐ ตัน พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบ นี้คือพูดเรื่องหัวใจของชาติไทยเรา ขอให้ทุก ๆ ท่านได้ฟังให้ถึงใจทุกคนนะ หลวงตาน่า พี่น้องทั้งหลายคราวนี้ไม่มีอะไรเหลือในหัวใจเลยนะ ชีวิตจิตใจมอบไว้หมดขาดสะบั้นไปเลย ด้วยเหตุด้วยผลในความเป็นธรรมแล้วจะออกทันที ๆ เราช่วยมาตลอดนี้เราก็มุ่งใส่ทองคำ ๑๐ ตัน เพื่อเป็นเครื่องหมายลบล้างความเลวของเราที่จะจมลงในทะเลเมื่อสามสี่ปีผ่านมา ถึงขนาดหลวงตาร้องโศกเลย นี่ละที่ได้ออกเวทีก็ตั้งพี่น้องทั้งหลายทราบ

ธรรมดาเราไม่เคยสนใจ ดีชั่วก็รู้อยู่ตลอด เรื่องของโลกของสงสารเขาทางบ้านเมือง เรารู้มาตลอด ๆ เพราะลูกศิษย์เรามีอยู่ทุกกระทรวง รู้อะไร ๆ ก็เข้าลิ้นชัก ๆ ไว้หมดเลย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ ทีนี้เวลาจำเป็นเข้ามานี้ก็กระเทือนใจมากทีเดียว ถึงขนาดที่ให้ลูกศิษย์เข้าไปค้นดูต้นตออันใหญ่หลวง ความได้ความเสียมีมากน้อยเพียงไรในเมืองไทยเรา ให้ไปค้นออกจากโน้นมาเลย ขนาดนั้นนะ พอไปค้นได้ต้นตอมันมาแล้ว ต้นเหตุมาแล้ว ทางนี้ก็ร้องเสียงดังโศกเลยเทียวนะ มันกระเทือนใจมากทีเดียว มีแต่ทางจะจม มองหาที่ไหนไม่เห็นเลย เห็นตั้งแต่อู่เล็บของเขาคือเป็นนายหนี่ของเราเขาครอบอยู่ เรามันพวกเท่าหัวหนี่ เขากำปั่นนี้หมดเลยชาติไทยของเรา ไม่ต้องใช้ด้วยปืนผาหน้าไม้แบบสงคราม นี่สงครามเศรษฐกิจ มันกระเทือนอันนี้ที่กระเทือนมากที่สุด

เลยต้องออกปาก เอ้า จะนำพี่น้องทั้งหลายตั้งแต่บัดนี้ต่อไป อย่างไรก็ตามก็เอาละ ตัดสินใจแล้วก็ออก นั้นละตั้งแต่นั้นมาแล้วเรียกว่าตัดสินใจแล้ว อย่างไรก็ตามก็ไม่ถอยวาทันทีเลย จนกระทั่งบัดนี้ยังไม่ถอย ยังจะสู้กับทองคำ ๑๐ ตันอีกอยู่นะ นี่รออยู่นั้น การเทศนาว่าการนี้ถ้าธรรมดาเราหยุดแล้ว แต่นี่เมื่อมีทองคำ ๑๐ ตันเป็นหลักใหญ่อยู่นั้น หัวใจประชาชนก็อยู่ที่นั่น หัวใจเราซึ่งเป็นผู้นำก็อยู่ที่นั่น เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการจึงมีบ้างเป็นบางกาลเวลา จะว่าหมดเสียทีเดียว ทองคำที่มุ่งหมายเป็นสายโยงเกี่ยวกับเราอยู่นี้ยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการจึงยอมรับว่ายังมี แต่ว่ามีด้วยความจำเป็น จะให้เทศนาว่าการอย่างแต่ก่อนจริง ๆ ก็ไม่ได้แหละ พอทองคำถึง ๑๐ ตันเมื่อไร มันล้มเองลงเอง รออยู่ ๑๐ ตันแหละ ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ เอากันจริง ๆ

สำหรับดอลลาร์เราอย่างไรเราก็ไม่สงสัยละว่าต้องได้ ๑๐ ล้าน เวลานี้ก็ร่วมเข้า ๗ ล้านแล้ว ยังอีก ๓ ล้านกว่าก็จะถึง ๑๐ ล้าน นี่ให้ไปพร้อมกัน สองอันนี้ให้ไปพร้อมกันเลย พอทองคำ ๑๐ ตัน ดอลลาร์ขาดเท่าไรหามาทันทีเลยเอาให้ได้ ๑๐ ล้าน จากนั้นก็ล้มไปเลย เพราะมุ่งอยู่ในจุดนั้นแล้วเวลานี้ มุ่งเท่านั้นเอง จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ อุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจด้วยกันทุกคน ให้เห็นน้ำใจของชาติไทยเรา เวลานี้พวกเราเป็นนักต่อสู้กับความจน ความจนมันท่วมท้นถึงขนาดพวกเราทั้งประเทศนี้จะจมไปด้วยกันเสียหมด เวลานี้ฟื้นขึ้นมาพอหายใจบ้างแล้ว เอาหายใจใหญ่เลยเถียวนะ เอาให้ได้ดังที่วานี้แล้วก็หายใจเต็มปอดละที่นี้ สบายไปพักหนึ่ง ให้กรุณาทราบตามนี้ก็แล้วกัน ต้องเอาจริงเอาจัง

ที่หลวงตารออยู่เพียงเท่านั้นละ เวลานี้ธาตุชั้นธัมมอ่อนลงทุกอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างมันปล่อยหมดแล้ว พุดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง โลกธาตุนี้มันปล่อยมาได้ ๕๐ กว่าปีแล้ว แต่ยังไม่ปล่อยชีวิตร่างกายของเราซึ่งเป็นสมมุติอันสุดท้าย ที่มารวมอยู่ในหัวใจรับ ผิดชอบกับชั้น ๕ นี้เอง เป็นสิ่งที่เกี่ยวโยงกับจิตใจผู้รับ ผิดชอบ นอกนั้นมันไม่ได้สนใจ มันปล่อยของมันหมด อันนี้ปล่อยก็จริงแต่ความรับผิดชอบยังมี ความประสับประสานระหว่างชั้นกับจิตยังมีกันอยู่ตลอด นี่ละที่เรียกว่ามันกวน แต่เขาไม่ได้บอกเขากวนนะ หากเป็นเรื่องของเขาแสดงอยู่เท่านั้น แต่จิตเป็นนักสู้ก็ต้องรู้ เช่น หิวก็รู้ หิวกระหายก็รู้ อยากหลับอยากนอน อยากอะไร ๆ ก็รู้ ๆ

ความที่มันแสดงขึ้นมาในชั้นนี้จิตจะต้องรับทราบ ๆ นี้เรียกว่าสมมุติมารวมอยู่ภายในชั้นแห่งเดียว ชั้นนี้เป็นผู้แสดงให้จิตซึ่งเป็นเจ้าของรับทราบ จึงรับทราบกันเป็นปรกติเลยคือชั้น พากินพากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่าย อะไร ๆ มีแต่เรื่องของชั้นนี้ต้องการ ชั้นดีดียงก็ปฏิบัติตามชั้นนี้ อยากนอน เอ้านอน พากินพาอยู่พาไปพามา นอนไป นั้นชั้นนี้แสดงให้ท่านทั้งหลายทราบเสีย นี้เรียกว่าสมมุติอันสุดท้าย ทางโน้น

หมดแล้วเข้ามาอยู่ในชั้น ๕ ชั้นรวมตัวกันมีชั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
 มันดับของมันอยู่ภายใน จิตซึ่งเป็นเจ้าของถึงไม่ยึดก็ตาม เป็นผู้รับทราบ มันก็ทราบ
 ของมันตลอดเวลา นี่ละสมมุติอันสุดท้ายมารวมอยู่ที่ชั้นแห่งเดียว เมื่อลมหายใจขาด
 บั๊บบเท่านั้น ชั้นอันนี้สมมุติอันนี้เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือเลย ถ้าว่าเป็น
 วิมุตติก็วิมุตติล้วน ๆ อนุปาติเสสนิพพานก็ล้วน ๆ ไปเลย

เวลานี้ยัง สอุปาทิเสสนิพพาน ชั้น ๕ ยังแบ่งไว้ สอุปาทิเสสนิพพาน คือชั้น ๕
 ยังแบ่งเอาไว้ ยังต้องได้รับผัสชอบ ถึงไม่ยึดไม่ถือก็รับผัสชอบ จึงเรียกว่า สอุปาทิเสส
 นิพพาน ชั้นยังแบ่งเอาไว้ยังไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้เป็น สอุปาทิเสสนิพพาน พออัน
 นี้ขาดบั๊บบลงไปก็หมดโดยสิ้นเชิงเลย คำว่าหมดอันนี้ก็ คือ สำหรับจิตอันนี้เรียกว่าหมด
 ความรับผัสชอบ เรื่องความหมดภาวะความทุกข์ความลำบากอันนั้นไม่ต้องไปพูดถึงมัน
 แหะ มันมาอยู่ในชั้นนี้หมดแล้ว นอกนั้นไม่มีปัญหาอะไรเลย โลกธาตุสามแดน
 โลกธาตุมีก็เหมือนไม่มี

เพราะอะไรถึงไม่มี จิตมันปล่อยหมด ต่อจากปล่อยแล้วก็ว่างหมดอีกด้วยนะ ไม่
 มีอะไรเข้ามาผ่านเลย นี่ท่านเรียกว่า สุกญุต โลก อเวกขสสุ ดูก่อน โมฆราช เธอจง
 เป็นผู้มั่งคั่งทุกเมื่อ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิ ความเห็นว่าเราว่า
 เขาออกเสีย จะพึงข้ามพ้นจากพญามัจจุราชไปได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณา
 โลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นี่ท่านสอน พระโมฆราช ก็คือสอนเราทุกคน ทำจิตให้
 ว่างอย่างนี้แล้วจะเป็นแบบพระโมฆราชทั้งหมดเลย พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกที่ทรง
 ทำโลกให้ว่างเปล่าไปหมด แล้วก็นำมาสอนพระโมฆราช พระโมฆราชก็ในนามลูกศิษย์
 ตถาคตเหมือนพวกเรานี้ ให้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่า เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วอะไร
 จะเข้ามาผ่านไม่มี ว่างไปหมดโดยหลักธรรมชาติ ไม่ใช่เวลานี้ว่างเวลานั้นมีตนะ ไม่ใช่
 เป็นกลางวันกลางคืนอย่างนี้ ว่าง อาโลโก อุทปาทิ สว่างจ้าอยู่ตลอดเวลา นั่นละจิตที่
 สิ้นสมมุติโดยประการทั้งปวงไม่มีอะไรสืบทอดแล้ว ว่างไปหมด

ที่นี้เวลาท่านยังทรงชั้นอยู่ ก็เรียกว่า ชั้น ๕ นี่ยังผ่านอยู่ตลอดเวลา นี่เรียกว่า
 สอุปาทิเสสนิพพาน พออันนี้ดับพริบลงไปแล้ว เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง เรียบไปหมด
 เลย ที่นี้ธรรมชาตินั้นเรียกว่า บรมสุขล้วน ๆ แหะ ไม่มีอะไรไปแบ่งสันปันส่วน ผ่าน
 นั้นผ่านนี่คือชั้น ๕ หมดโดยสิ้นเชิง นั่นละตั้งแต่นั้นไปตลอดอนันตกาลเรียกว่า นิพพาน
 เทียง คือความสุขที่เป็นบรมสุขของเรานี้เที่ยงแล้ว ไม่ต้องมีอะไรมาแบ่งสันปันส่วนอีก
 แล้ว แต่ก่อนมีแต่เรื่องสมมุติ สมมุติก็คือกิเลสเป็นตัวการ แยกอันนั้นเข้ามา เอาไฟนั้น
 เข้ามาเอาไฟนี้เข้ามา เผาเรื่องนั้นเผาเรื่องนี้ มีแต่กิเลสเผาไหม้ ไม่มีอะไรเผา กิเลสเป็น
 ตัวการสำคัญมาก มีละเอียดยขนาดไหนจะเป็นเส้นเป็นนามเป็นผง เหมือนผงเข้าตา

มีมากน้อยจะเป็นอย่างนั้น พอหมดโดยสิ้นเชิงแล้วจะไม่มีอะไรเหลือ เป็น สุกญุต โล
 กัม ไปเลย โลกว่างไปหมดคือว่างจากหัวใจ หัวใจปล่อยว่างจากการปล่อยวางหมด นั้นละ
 ท่านว่านิพพานเที่ยง แล้วเที่ยงตลอดอนันตกาลเลย

นี่ละคุณค่าแห่งความอุตสาหะพยายามของพวกเราทั้งหลาย ที่แบกหามทุกข์อยู่
 ตลอดเวลา อยู่กินหลับนอนอะไร มีแต่เรื่องกองทุกข์ทับอยู่ตลอดเวลา แล้วสลัดอันนี้
 ออกเสียโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือแล้ว มีแต่ นิพพาน ปรหม์ สุข เป็นบรมสุข นิพพาน
 เที่ยงคือธรรมชาตินี้เที่ยง ที่ไม่เที่ยงก็เพราะมีสมมุติเข้าไปเจือปน เมื่อสมมุติเข้าไปตรง
 ไหน อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ก็มีอยู่ในนั้นเสร็จ ไม่ว่าจะส่วนหยาบส่วนกลางส่วนละเอียด จะ
 มีอยู่ในนั้น พอกิเลสหมดโดยสิ้นเชิง ก็เรียกว่าสมมุติหมดแล้วโดยสิ้นเชิง อนิจจัง ทุกข์
 อนตตา จะไม่มีเข้าไปเกี่ยวข้องในจิตดวงนั้น ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง นั้นละความ
 อุตสาหะพยายาม เราทุกข์ยากขนาดไหน ทุกข์วันนี้น้ำหน้ามันก็มีสุข มันสับปนกันไป มัน
 ไม่ได้เที่ยงตลอดไปเหมือนนิพพานที่เป็นบรมสุขเที่ยงนะ

ไอ้ทุกข์มันไม่เที่ยง มันหมุนกันไปกันมา มันไม่เที่ยงมันก็เอาเรา เหมือนเราเป็น
 ฟุตบอล มันเตะกลิ้งไปกลิ้งมา มันไม่เที่ยงก็เพราะถูกเตะ เข้าใจหรือ ความทุกข์มันเตะ
 ไปโน้นเตะไปนี้ ที่นี้พยายามชำระ สิ่งที่จะแก้ความทุกข์ของกิเลสที่มันเตะไปโน้นไปนี้คือ
 อะไร คือคุณงามความดี การทำบุญให้ทาน อย่าตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ใช่ของดี ดัดหนาม
 กั้นทางตัวเอง อยู่โลกนี้ก็คับแคบตีบตัน ไปคบค้าสมาคมกับใคร ใครก็ไม่อยากคบค้า
 สมาคมเพราะคนขี้เหนียว ไปไหนคับแคบตีบตัน เงินถึงขั้นเป็นเศรษฐีก็ไม่มีใครอยาก
 คบค้าสมาคม เพราะหัวใจตีบตันเสียอย่างเดียว ตีบตันอันตู่ไปหมดเลย จึงอย่าพากัน
 สั่งสมเรื่องความตระหนี่ถี่เหนียว พอสงเคราะห์สงหาสงเคราะห์กันไป ศาสดาองค์เอก
 จนกระทั่งถึงนิพพานเที่ยง ออกจากการให้ทาน ไม่ได้ออกจากความตระหนี่ถี่เหนียวนะ

คนตระหนี่ถี่เหนียวอยู่โลกนี้ก็ตีบตันอันตู่ ไปโลกหนาก็หาทางไปไม่ได้ มีแต่กอง
 ทุกข์เผาตลอดเวลา คนมีจิตใจอันกว้างขวางไปด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยทานการกุศลด้วย
 แล้ว อยู่โลกนี้เพื่อนฝูงก็มากนะ ถึงจะเป็นคนจนเขาไม่ได้รังเกียจนะ ขอให้มน้ำใจกว้าง
 ขวางเสียอย่างเดียว เด็กเขาก็สงสารอย่าว่าแต่ผู้ใหญ่เลย ยิ่งเป็นผู้ใหญ่รู้จักเพียงสภาวะ
 ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ไปไหนมีจิตใจกว้างขวางเฉื่อยเฉื่อยแผ่ มีความเมตตาสงสารซึ่งกัน
 และกันรวมลงในคำว่า สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ
 ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้นแล้ว ย่อมเป็นผู้หวังความช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่โดยดี ไม่ใช่เรา
 จะอยู่โดดเดี่ยวของเรา เป็นเศรษฐีก็ต้องหวังความช่วยเหลือจากบริษัทบริวาร คนใช้
 ว่าเงา ไม่มีคนใช้เป็นเศรษฐีไม่ได้นะ คนใช้เป็นผู้วิ่งเต้นชวนขาย เศรษฐีออกทางด้าน

ความคิดปัญญา คนใช้ออกทางด้านแข่งขาวิ่งตาม รวมแล้วก็ไปหนุนเศรษฐกิจให้เป็นเศรษฐกิจขึ้นมาได้ นั้น

คนเราหวังพึ่งกันตลอดเวลา นะ ไม่ใช่ว่าอยู่โดดเดี่ยวได้นะ ไม่ได้นะ ต้องหวังพึ่งกันทั้งนั้น ผู้ใหญ่พึ่งผู้น้อย ผู้น้อยพึ่งผู้ใหญ่ ต่างคนต่างพึ่งกันด้วยความเห็นใจด้วยความเมตตาสงสาร จะเย็นทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย นี่จะเป็นอย่างนี้ อยู่โลกนี้ก็เย็น ไปโลกหน้าอำนาจแห่งกุศลศีลทานนี้จะเบิกกว้างไป ๆ เรื่อย ช่วยตลอดไป จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นด้วยอำนาจแห่งการให้ทาน รักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนา ซึ่งเป็นกุศลทั้งหมดรวมตัวกันแล้วเข้าสู่ใจ หนุนใจให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปโดยสิ้นเชิง

อย่าพากันตระหนี่ถี่เหนียว ศาสดาองค์เอก ทุก ๆ พระองค์ดำเนินทั้งนั้นเรื่องความตระหนี่ถี่เหนียว มันตัดหนามกั้นทางตัวเองให้เป็นคนจนตรอกจนมุม หาทางออกไม่ได้คือความตระหนี่ของตัวเอง ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้เห็นแก่ร่ำแก่รวย ครั้นสุดท้ายเหล่านี้มันก็มาเป็นไฟเผาเจ้าของ เพราะเป็นทางผิด ถ้าเป็นทางถูก มีมากมีน้อยเฉลี่ยเพื่อแผ่กันไปไม่ดูตาย ไปไหนเบิกกว้างเรื่อย ๆ จนกระทั่งเบิกกว้างสุดยอดถึงนิพพานเลย นี่จะให้พากันจับข้อนี้ไว้

ทุกข์ก็ทุกข์เถอะ เรื่องความทุกข์ความจนมีอยู่ทั่วโลกดินแดน เป็นเศรษฐกิจก็ทุกข์ทุกข์คนละแบบนะ เศรษฐีไม่ทุกข์ด้วยเงิน แต่ทุกข์ด้วยหัวใจ พอพูดอย่างนี้แล้วก็ทำให้เราระลึกถึงเศรษฐีคนหนึ่งอยู่ที่สหรัฐ นี่ก็ฝรั่ง ฝรั่งก็เป็นลูกศิษย์ของเราที่แหละมาเล่าให้ฟัง นี่ละเวลาไม่ลืมมันไม่ลืมอย่างนี้นะ ฝรั่งคนนั้นเงินเอาไว้ที่ไหนจนไม่มีที่ไว้ว่าจั้นนะ แยกก็เรียกว่าเป็นศาสนาหลักธรรมชาติของแกเหมือนกัน แยกก็บอกว่าแกไม่ได้ถือศาสนาอะไร แต่ถือในหลักธรรมชาติของศาสนาที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้ในศาสนาหลักธรรมชาติ อันนี้เงินทองข้าวของนี่แจกจ่ายตลอดเวลาว่างั้น ถึงขนาดนั้นมันก็หลงไหลเข้ามา ๆ ทางนั้นก็ไหลเข้าทางนี้ก็ไหลเข้า รายได้ของแกมีรอบตัว ที่นี้เวลามันมามันก็ไหลเข้ามา ๆ แจกทานเท่าไรมันก็ยังเต็มอยู่

แยกก็พูดว่า เงินนี้เราก็ให้ทานไปมากมายไหลเข้ามาตลอดเวลา แล้วก็มาคิดทบทวนผู้เขาโหยหิวเขาอยากได้ เขาวิ่งมาอาศัยเราเราก็ให้เขาไป เขาก็ได้รับความสุขจากสมบัติที่เราให้ไป แกไม่ได้บอกว่าแกได้บุญนะ เขาก็ให้ไป ๆ แล้วส่วนที่ยังไม่ให้ เราก็ก็นึกว่าเป็นของเรา แต่สมบัติที่มีมากมายนี้จะมาบรรเทาทุกข์ของเราว่ามีกว่าเพื่อนในโลกนี้ก็ไม่เห็นมีอะไรแปลก แนะฟังซิแยกพูดนะ คือความทุกข์ความสุขความลำบากลำบากนั้นมีเหมือนกันกับโลกเขา ไม่เห็นมีอะไรที่แปลกต่างเขาจากคำว่าเรามีเงินมากนี้ ไอ้เรื่องความเจ็บความป่วย เจ็บไข้ได้ป่วยหรือความทุกข์ความเดือดร้อนนี้ โลกเขามียังไงเราก็

มีเหมือนเขา ไม่เห็นมีอะไรแปลก ก็มีแต่คำว่ากองเงินกองทอง มีเราก็มองว่าเขาเฉยๆ
นั่นฟังซิแกพูด เขาก็ไม่ได้ว่าเขาเป็นกองเงินกองทอง

นี่ละศาสนาหลักธรรมชาติ แล้วจะทำยังไงหมู่เพื่อนว่า เมื่ออะไรมันก็มีอย่างนี้ มี
เงินจำนวนมากเท่าไร ความทุกข์ก็เท่ากับเขา เราก็มองไปอย่างนี้แหละ นี่แกพูดนะ เหล่า
นี่เราก็มองแจกทานตลอดไปจนกระทั่งวันเราตายเราไม่หยุด ใจเรื่องความสุขความทุกข์
เรากับโลกนี้แบกหามเท่ากัน นั่นฟังซินะ เราพอใจที่จะแจกจ่ายตลอดไปเมื่อของมีอยู่
เราจะจ่ายตลอดไปจนกระทั่งถึงวันแล้ว เราก็ตายเหมือนโลกเขานั้นแหละ แน่ะฟังซินะ
เราไม่ได้พิเศษจากโลกเขาณะ เราเป็นเศรษฐีขนาดนี้เราก็ตายเหมือนโลกเขา นี่ฟังซิ
ความคิดของเขา

นี่ละเรื่องศาสนาหลักธรรมชาติ เป็นหลักธรรมชาติ แกพอใจในการให้ เราจะ
ทานให้หมดกำลังของเรา มันหมดก็ให้หมดไป ไม่หมดเราก็มองไปจนกระทั่งวันเรา
ตาย เอาไว้ทำไม ไม่เห็นใครเอาเงินเอาทองนี้ไปเผากัน ฟังซิเอาเงินเอาทองไปเผากัน
ตั้งแต่ศาสนาพุทธก็ไม่ค่อยมีใครพูดนะ นอกจากหลวงตาบัวตื้อปากคะนองปาก ตาย
แล้วจะเอาเงินนั้นหรือไปเผา ก็เอาฟันไปเผาเหมือนเขา หลวงตานี้เคยขู่เสมอ ที่นี้เขา
เป็นฝรั่งเขายังพูดได้ เวลาตายก็ไม่ได้เห็นเอาเงินเอาทองนี้ไปเผา แน่ะ ก็เหมือนโลกเขา
แน่ะมันน่าคิดนะ นี่เราจึงไม่ลืม เอามาสอนพี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ เขาก็ทำอย่าง
นั้น แล้วคนนี้เป็นหลักธรรมชาติ การทำความดีของเขาก็เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ต้องว่า
เขาทำบุญให้ทานอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ต้อง หลักธรรมชาติประกาศแล้ว นั่นคือความดีของ
เขาโดยส่วนรวม ในหัวใจของเขา รวมอยู่นั้นหมด นี่ละคนนี่ไม่จม นี่ให้พิจารณาเอาณะ

ศาสนาพระพุทธเจ้าของเรา เป็นศาสนาในหลักธรรมชาติ ไม่เสกสรรปั้นยออย่าง
นั้นอย่างนี้ เป็นหลักธรรมชาติอย่างที่ฝรั่งคนนี่เขาพูด นั่นละเป็นหลักธรรมชาติ มันหาก
ฝังอยู่ในนิสัยเอง แกบอกกว่าแกไม่ตระหนี่ ให้ทานตลอดเลย จะตระหนี่ไปอะไร นั่นฟังซิ
มันยังมีธรรมเป็นเครื่องสอนอยู่ ตระหนี่เท่าไรมันก็ไม่ได้ไป แน่ะฟังซินะ ถึงเวลาตายอัน
นี้มันก็ตายของมันก็ทิ้งไป เราก็มองทราบไปไหนมาไหน ก็เป็นเรื่องของเรา แกไม่ได้บอก
ว่าจิตนี้จะไปที่นั่นที่นี้ เราก็มองทราบจะไปที่ไหน เราก็มองเป็นเรื่องของเราไปเสีย ฟังซิ ให้คิด
นะทุกคน

ความตระหนี่ถี่เหนียวไม่ดีแหละ ตีบตันอันตู่ ปิดทางตัวเอง ไปไหนควรจะได้ไม่
ได้ ควรจะมีไม่มี อานาจความตระหนี่ของเจ้าของที่มันเคยทำเจ้าของมา มันหากปิดหาก
กันหากพาหลบพาหลีกเลี่ยงความมั่งคั่งความมีไปเสีย แล้วมีแต่ความจนไหลเข้า ๆ เพราะ
ความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นทางพาให้เดินมาดั้งเดิม ให้ระมัดระวังอันนี้ให้สุดสำห
พยายาม

ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนให้ท่าน เราทนนทนเพื่อแก้ทุกข์คือกิเลสตัวสร้าง ความทุกข์ให้เรา เราสู้ที่เราสู้ด้วยอำนาจแห่งธรรมที่จะเอาตัวรอดออกไป ทุกข์ก็ต้องทุกข์ ยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์นี้ทุกข์เพื่อสุข แต่ทุกข์เพราะวิ่งตามกิเลสนี้ทุกข์เพื่อมหันต์ทุกข์ ไม่มีทางบกบางลงไปเลย แต่ทุกข์ด้วยการสู้กิเลสมี ท่านจึงว่า **ทุกข์สุสานนุตรี สุข** สุขเกิดในลำดับแห่งทุกข์ คือผู้สร้างความดีต้องยอมรับทุกข์เสียก่อน แล้วเป็นความสุขขึ้นมาทีหลัง ผู้ที่สร้างตามกิเลสนี้ **ทุกข์สุสานนุตรี ทุกข์** มีความสุขรื่นเริงบันเทิงเป็นบ้า กับสมบัติเงินทองยศถาบรรดาศักดิ์ต่าง ๆ เพลินอยู่อย่างนี้ แล้วว่าเป็นสุขนะ พอตายแล้วก็ทุกข์ ท่านว่า **ทุกข์สุสานนุตรี ทุกข์** คือ ทุกข์เกิดจากลำดับของสุข ที่ตั้งตนไว้ผิดในเบื้องต้น ตั้งผิดแล้วก็สร้างความทุกข์ขึ้นไปด้วยความเพลิดเพลิดของใจ แล้วก็ไปเป็นความทุกข์ข้างหน้า

ท่านจึงแสดงไว้เป็นสองภาค ภาคหนึ่ง **ทุกข์สุสานนุตรี สุข** ทุกข์เสียก่อนแล้วเป็นความสุขทีหลัง ได้แก่คนปรับปรุงแก้ไขตัดแปลงตัวเอง สร้างคุณงามความดีแก่ตน ถึงจะทุกข์ก็เพื่อความสุขอันนี้แน่นอน อันหนึ่งไม่ตัดแปลง อันใดที่กิเลสชอบยังไงแล้วเพลิดไปตามมันทั้งนั้น อันนี้เรียกว่า **ทุกข์สุสานนุตรี ทุกข์** ดิ้นไปด้วยความเพลิดความเพลิดถือว่าเป็นสุข ๆ แล้วก็กอบโกยเอาความทุกข์ในภายหลัง เข้าใจไหม ท่านว่า **ทุกข์สุสานนุตรี ทุกข์** สุขจริงในความสำคัญตัวเอง เพลิดเพลิดรื่นเริงบันเทิงไปกับโลกกับสงสารไม่รู้เนื้อรู้ตัว ว่าเป็นความสุข แล้วข้างหน้านั้นเป็นความทุกข์ ท่านว่า **นุตรี ทุกข์** เป็นความทุกข์ในกาลข้างหน้า ให้พากันพิจารณาไว้ด้วยดี

เวลานี้เป็นเวลาที่เราจะถล่นกรอง เราได้พุทธศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่จะเสมอเหมือนพุทธศาสนา เป็นพุทธศาสนาในหลักธรรมชาติ มาปฏิบัติจะรู้อย่างเดียวกัน อย่างที่ว่าพระพุทธเจ้ารู้เห็นยังไง พระสาวกไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า ก็คือหลักธรรมชาติเหมือนกัน รู้เห็นในสิ่งเป็นหลักธรรมชาติ จิตก็เป็นหลักธรรมชาติ เมื่อรู้เห็นอย่างเดียวกันแล้วก็ยอมรับกันโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องเสกสรรปั้นยอกก็ได้ ให้พากันเข้าใจนะ อุตสำหรับพยายามทุกคน

นี่พูดถึงเรื่องหลวงตาบัวได้สละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพี่น้องชาวไทย ในชีวิตนี้ก็มีอยู่ ๒ ครั้ง เราก็คเคยพูดแล้ว ครั้งแรกก็คือ ครั้งที่เจ้ากิเลสไม่ให้มีเหลืออยู่ในหัวใจเลย หลังจากฟังโอวาทหลวงปู่มั่นมาอย่างถึงใจแล้ว ก็ขัดกันอย่างถึงใจเหมือนกัน นั่นเป็นอันดับหนึ่ง คือช่วยตัวเองเต็มเหนี่ยว พอหลังจากนั้นแล้วทีนี้ก็ไม่ได้คาดคิดนะว่าจะได้ช่วยโลก มันก็พลิกขึ้นมาอย่างที่พี่น้องทั้งหลายเห็น ทีนี้พลิกออกมาทางนี้ช่วยโลกก็แบบเดียวกัน เอาชีวิตเข้าแลกแบบเดียวกันเลย ไม่มีอะไรเสียหาย เช่นเดียวกับเราฆ่ากิเลสด้วยอรรถด้วยธรรมของเรา สละชีวิตเข้าแลกเลยเทียว อันนี้ก็เหมือนกันช่วยโลก

ถอนตัวขึ้นมาจากความทุกข์ความจนซึ่งเป็นมหาภัยต่อชาติไทยของเรา เราก็พยายามช่วยเติมกำลังความสามารถ แล้วบัดนี้ก็ค่อยเติมต้นขึ้นมา ๆ พอลืมหูลืมตาขึ้นได้

นี่ทองคำเราเราก็ไม่เคยคาดเคยฝันว่าจะได้ทองคำถึงขนาดนี้ นี่ก็ตั้ง ๕ ตันกว่าแล้ว จึงขอจากพี่น้องทั้งหลายอีก ๔ ตันกว่าให้ครบจำนวน ๑๐ ตัน แล้วพอ หลวงตาบัวพูดมีสัตย์มีจริง ส่วนที่ใครจะเอามาให้อีกก็เอาไปนั้น เราไม่ปฏิเสธนะ เขาให้มากเท่าไรหรือให้มากกว่า ๑๐ ตันเราก็เอา แต่เราไม่ขอเข้าใจใหม่ คือเขาให้เท่าไรก็เอา ส่วนที่เราขอพี่น้องทั้งหลายนี้ขอเพียง ๑๐ ตัน พอได้ถึงนี้แล้วเราก็ยุติทันที พี่น้องทั้งหลายชนเงินชนทองมาให้เราอีกเราก็จะเอาอีกอยู่ แต่เราไม่กวน เข้าใจใหม่ ให้มากกว่านั้นเราก็ยังจะเอา มันไม่ผิดนี่ ก็เราไม่ขอ ใช้ใหม่ เราก็บอกว่าเราพอในจำนวนนี้แล้ว ใครจะมาอีกเราก็จะเอาอีก เราไม่ได้บอกว่าเราปิด เข้าใจใหม่ เพราะฉะนั้นให้พี่น้องทั้งหลายเตรียมไว้นะ เวลามันพอแล้วให้หามาอีกก็ได้ เราเปิดไว้ทาง เอละนะ จำเอาไว้นะ จะให้พร

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต ได้ที่ www.Luangta.com